

Entrevista a Aureli Delgado de Carme Teatre

per Ana Mª Martín

AAPV: Com van ser els començaments de la Sala Carme?

Aureli Delgado: Prèviament a la sala, ja existia Carme Teatre com a companyia teatral amb la que havíem fet un muntatge, “Letícia” de Peter Shaffer. Una de les protagonistes era Isabel Requena, l’actual presidenta de l’A.A.P.V., i va ser a ella a qui se li va ocórrer eixe nom, Carme. No pensàvem en el barri, si no més bé en la seua accepció llatina de “càntic”. Després, quan Enrique Belloch va deixar la Sala Trapezi, ens va oferir la possibilitat de quedar-nos en l’espai que fora de la seua companyia, aquesta nau industrial de finals del segle XIX, que, des d’aleshores, passà a ser la Sala Carme Teatre i que casualment es trobava en el barri del Carme.

AAPV: Quin creus que ha estat el moment més àlgid de Carme Teatre?

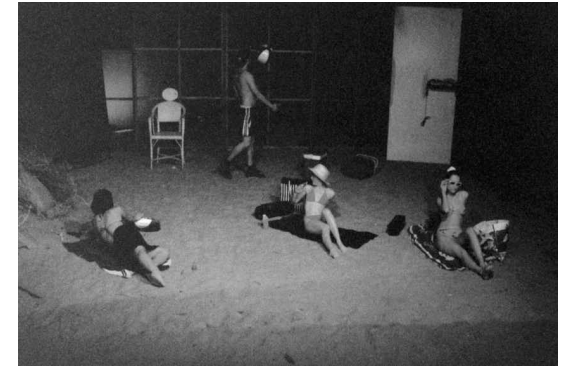
Aureli Delgado: Bé, la Sala Carme Teatre va aparèixer a l’any 1995. Des d’aleshores han hagut varios moments significatius, però crec que ara es un moment important perquè se n’adonem de que la consciència del públic respecte a sales com Carme Teatre està canviant. Al principi, quan vam obrir la Sala, em donava la impressió que la gent estava molt acostumada al teatre oficial, inclús a l’espai oficial d’un teatre amb telons, cortinetes, butaques de certa classe i que aquest espai, no els semblava massa un teatre. Això està canviant, la mentalitat del públic respecte a l’espai teatral i al teatre mateix està canviant. Tenim un públic que s’interessa pel que fem i que acudeix simplement perquè és la Sala Carme, on sap que trobarà un tipus de propostes, generalment arriscades, amb criteris de producció diferents dels habituals en el teatre oficial i en els que la investigació en els nous llenguat-

ges escènics estarà present.

AAPV: Quin es el funcionament de la Sala Carme Teatre?

Aureli Delgado: Nosaltres funcionem, en principi, com un espai de creació i també de exhibició, tant de muntatges propis com d’altres companyies. Però al ser l’origen de la Sala una companyia teatral, es compren que es la creació pròpia el que més ens interessa i en eixe sentit també fem coproduccions i col·laboracions. Això, no obstant, ens agrada poder oferir l’espai per a la presentació d’espectacles d’altres companyies de teatre o dansa i trobem molt enriquidor l’intercanvi que es produeix, a més de compartir experiències tan significatives com l’estrena d’un espectacle.

La major part d’aquestes companyies invitades són valencia-

nes, però també procurem portar-ne d’uns altres llocs de la península, amb la intenció de donar una visió del que s’està fent en altres punts.

Normalment a Carme Teatre es presenten muntatges, que per les seues característiques de producció i el seu compromís escènic no tenen cabuda en altres sales, diguem-ne, més oficials.

AAPV: Feu cursos?

Aureli Delgado: No, no fem cursos amb regularitat. N’hem fet alguna volta, però és difícil combinar l’espai amb el assajos, el temps de muntatge de les companyies per a l’exhibició i la realització de cursos de manera continuada, encara que tenim interès

per la pedagogia teatral. El que sí fem són tallers per a nosaltres mateixos, un reciclatge més o menys continuat. Fem treballs que no estan destinats a l'exhibició, sinó a aprofundir en el nostre aprenentatge.

AAPV: Quantes produccions feu a l'any?

Aureli Delgado: Normalment una producció pròpia a l'any, a més d'alguna coproducció o col·laboració. Els motius són d'una banda econòmics, les ajudes

han vingut tard i són massa xicotetes, no ens donen ni per a cobrir aquesta única producció, a més de tots el gastos que genera tindre una sala oberta i encara que les nostres produccions són més imaginatives que no grandioses, resulten cares per a nosaltres amb el mitjans amb els que comptem. D'altra banda hem de tenir en compte el temps que dediquem al assajos, ja que no entrem en la dinàmica comercial dels dos mesos aproximadament. Per a nosaltres un muntatge requereix el seu propi temps i es diferent per a cada proposta.

AAPV: Quants sou en la companyia?

Aureli Delgado: En el moment actual hem de diferenciar entre la companyia i la gent que du la Sala Carme Teatre. Amb el temps ens hem adonat

que era més operatiu que de la gestió de la Sala s'encarregara no més un nombre xicotet de persones. Ara en som tres més un tècnic, encara que comptem amb la col·laboració de molta gent que ens ajuda en diversos aspectes. D'altra banda està la companyia, actors lligats a la sala i són els que participen i duen a terme els muntatges. No tots aquests actors estan en tots el muntatges, per tant treballen també amb altres companyies, cosa que resulta enriquidora per a tots, ja que tenim l'oportunitat de contrastar experiències. Diguem-ne que no som un fixe, no som una companyia de vuit persones. Som professionals vinculats a una sala, que ens reunim per a dur a terme un projecte.

AAPV: Quin es el teu desig pel futur de la Sala Carme Teatre?

Aureli Delgado: Tenim un pro-

blema greu en l'espai on està ara mateix la Sala, perquè està dins del pla RIVA, que no sabem massa bé que es el que vol fer ací. Ara per ara hem aconseguit i crec que tot vos en recordareu de les signatures que vos vam demanar, que l'espai, es dir la nau on esten ubicats no siga enderrocada; a més estarà destinada a ús cultural, però si aquest ús serà públic o privat o si nosaltres podrem quedar-nos ací, això no ho sabem. Per tant demanaria que, finalment, això fora possible i que en la lògica rehabilitació que s'ha de fer de la nau, es contemplara convertir-la en un espai teatral amb totes els requeriments necessaris. S'hauria de tenir en compte que amb l'etapa en que açò era Trapezi, son ja dèsset anys que aquest espai ha estat dedicat al teatre i que hauria de ser aquest el seu destí definitiu. A més d'això, demanaria un major recolzament per part de l'Administració, que ens permete-

ra treballar de manera adequada i sense tanta penúria econòmica, ja que estem demostrant l'interés del públic i dels professionals per aquest espai.

AAPV: Com veus la professió valenciana?

Aureli Delgado: Veig una professió preparada, però que sap que no pot quedar-se estancada i té ganas d'aprofundir en el seu aprenentatge, sobre tot les generacions més joves, que crec que estan servint d'impuls a les altres. De tota manera, em fa pena veure com muntatges molt interessants es queden només ací al País Valencià, on fan un nombre també xicotet de "bolos".

S'haurien d'obrir canals de distribució tant dins com fora, dins per que sembla que estan comptats per un quants i que cada volta es programa menys en el circuit, fora perquè es necessari i pot ser falta

de coratge per part de les companyies per a donar-se a conèixer en altres llocs, a més de manca d'ajudes. En definitiva, no tinc cap recepta, però sí que veig que s'ha aconseguit un bon nivell i que les produccions estan més acurades, sobre tot en el que es refereix a la posada en escena. Però crec que últimament s'ha produït un estancament, que s'ha arribat a una línia de treball que sembla que funcionava i s'ha parat la investigació perquè no es volen assumir massa riscos. Així les companyies treballen amb uns models determinats amb els que pensen obtindran bons resultats i encara no s'han preocupat de plantejar-se propostes diferents. Amb això tenen molt a veure els programadors, que tendeixen a no arriscar i que al acceptar majoritàriament propostes amb fórmules conegudes, estan ajudant a que eixe estancament es produisca, amb el que això comporta

d'empobriment. Pel que respecta a nosaltres, quan hem intentat traure alguna cosa al circuit, els programadors sempre ens han dit que el públic del seu poble no entendria el que fem. Nosaltres pensem que al públic cal despertar-lo i que quan es desperta s'espavila i que aleshores pot ser molt espavilat.

AAPV: Podries destacar alguna de les produccions que s'han fet a la Sala?

Aureli Delgado: Jo destacaria "Letícia" perquè va ser el començament de la companyia Carme Teatre i va agradar molt. Destacaria també *El Saperlón*, un muntatge en el que s'ho van passar molt bé i que va estar molt divertit de fer i de interpretar i més recentment *Dostoievski va a la playa* de Marco Antonio de la Parra, que va a reunir a molta gent de la professió i a actors que es van vincu-

lar a la Sala. De produccions alienes podria recordar *Historia del Zoo*, que va dirigir Alejandro Jorner, *Esto no es una invitación a que me violes* de Agüita Troupe o *Poniente* que va ser una coproducció amb Bramant, dirigida per Jerónimo Cornelles. Enguany ha sigut una autèntica sorpresa la Cía Arte Livre do Brasil, que va obrir temporada i el muntatge d'Enrique Belloch "*Curvas Cocteau*".

AAPV: Penses que ha canviat alguna cosa des que va obrir?

Aureli Delgado: Ja he parlat del creixent interès del públic, però a nivell intern també hem crescut. Com a companyia i en l'aprenentatge del que és una Sala i com dur-la. Ha sigut un ensenyament a base d'assajos, encerts i errors, però finalment hem aconseguit una certa estabilitat i reconeixement. Hem après a economitjar esforços i que estos siguen

productius. Així que, per força, ens hem convertit en uns estalviadors en tots els sentits, que concentren l'energia per a ser efectius. El problema és que a voltes no sabem d'on estalviar, perquè com he dit les ajudes no són molt generoses i hem de fer vertaders esforços. De tota manera, per aquest esforç ens sentim recompensat pel públic, al qui li agrada l'espai i per les companyies invidades que diuen trobar-se a gust treballant ací, amb nosaltres.

AAPV: En deu anys, penses que ha canviat la forma de treballar?

Aureli Delgado: Naturalment. Les coses evolucionen i el teatre es un aprenentatge continu. Intentem

esforçar-nos en eixe procés d'aprenentatge i aprofitar les experiències passades. Es va adquirint un llenguatge comú que fa que tot resulte més fàcil d'entendre a l'hora de enfrontar-se amb una escena i precis a l'hora de dur-la a terme. A més, ens apropem en el tractament de qüestions ètiques, que mai deixem de banda i el criteri estètic també són més compartits, encara que ens agrada tenir els ulls oberts i que algú ens sorprenga amb coses que no havíem imaginat i ens obriga a nous camins.

AAPV: Què es una Sala Alternativa?

Aureli Delgado: Per començar, a nosaltres no ens agrada dir-nos sala alternativa i preferim el terme espai teatral independent, això entés, encara que siga, en el sentit més ample del terme independèn-

cia, es dir, que fem el que volem i com volem, dins del nostre mitjà. Elegim les nostres propostes i les realitzem amb total independència. Això no ho pot fer un espai públic o massa compromés amb la administració. En eixe sentit primari, ens definim així, no més perquè sembla que a la gent li calen les definicions. Principalment, som una sala de teatre i punt. Rebutgem el terme d'alternativa perquè no sabem ben bé què es això i perquè ens sembla que alternatiu suposa elegir entre dos coses, una o altra, mentre que el fet teatral es caleidoscòpic. Suposem que el terme va sorgir quan es presentaven estes sales com una "alternativa" a les sales de teatre oficial, però ara les coses no són tan ximpls. Hi ha un munt de sales privades amb característiques molt distintes, més o menys apegades al que es diu teatre comercial, un terme que també s'hauria de revisar, que no són

oficials i que mai s'han plantejat dir-se alternatives. Crec que eixe terme no té ara massa sentit.

AAPV: Què t'empenta a seguir endavant?

Aureli Delgado: M'agrada molt tot el que té a veure amb el teatre i en l'escena en general, el treball de l'actor, del director i inclús els aspectes tècnic com la llum i el so. M'agrada treballar en grup i m'agraden els assajos, veure com va adquirint cos, dia rere dia, una proposta escènica, siga o no un text. M'agrada l'evolució del muntatge una volta s'ha estrenat i veure com una obra es diferent cada dia perquè està viva i és irrepètible en el temps. M'agrada eixa creació continua que fa que una cosa mai no estiga acabada, inclús m'agrada eixe dia que es diu últim i que els actors fan bromes perquè m'agraden les sorpreses.